

עלון למחשבה עכשווית

אסופה

אפריל - מאי 2011

להתיר את הקשר, להבין שאי-דיבור על הנושא לא יגרום לו להיעלם. אנשים ימשיכו להתאבד כל יום; ואולי הגיע הזמן לא לתקוף את השליח, אלא להישיר מבט אל בשורת המוות שהשליח מביא עימו.

כי הבשורה הזו אמורה ללמד אותנו משהו ואיננו אמורים להסיט את מבטנו ממנה. היא אמורה להראות לנו את החיים עצמם, את האפשרות שלנו לקחת חיינו בידינו. לא רק במובן של לסיים אותם, אלא גם את היכולת שלנו לעצב אותם כרצוננו. אל תסיטו את מבטכם מהאפשרות הזו.

'הרבה זמן היא דיברה על זה **שנמאס לה לחיות**'. כמה ימים אחר כך חיפשתי באינטרנט כתבות לזכרה. ובכן, מסתבר שמותו של בן אדם יכול להשתנות גם לאחר שהוא מת. רק באתרים בודדים נכתב ש "תמר גולן מתה אתמול בגיל 77 לאחר שלא יכלה עוד לשאת את כאביה". אך ברוב האתרים נכתב שתמר גולן מתה. נפטרה. הלכה לעולמה.

זהו. אנמי. סתמי. **הלכה לעולמה בשיבה טובה**. אין שום אזכור על כך שנמאס לה לחיות. שהחיים מאסו בה והיא מאסה בחיים. אין שום אזכור על ההחלטה לאחוז את החיים בידיה במקום שהם יאחזו בה. הצעיף נכרך סביב מותה של תמר גולן. בקרוב תשכחו ממנו ונהר החיים ימשיך לשטוף אתכם, ימשיך לאחוז בכם. בדיוק כמו שהוא אחז בכם ב-11.2.11, שלושה ימים אחרי התאבדותו של השופט בן-עטר, כשכבר שכחתם את שמו הפרטי. הסיפור של "לחץ בעבודה" כבר פעל את פעולתו.

אז מה הקשר לתגובות שלכם? אולי עתה הקשר קצת יותר ברור. **האם באמת צילמנו אנשים מתאבדים?** האם אנחנו אנשים חולניים, לא מוסריים, שלמעשה חושבים להתאבד בעצמנו? או רק ליצינים ואנשי פרובוקציה, שבניגוד לכל מה שחלק ממעשי ההתאבדות מייצגים, לא לוקחים שום אחריות על מעשינו? נראה שהתגובות האלה הן עוד ניסיון לצעף את הנושא, להלך מסביבו במעגלים אך לעולם לא לדבר **עליו**, אלא רק **בסביבותיו**. אבל בשלב מסוים צריך

מה קרה במהלך החודשיים שלושה שאנו מפרסמים את סדרת כתבות ההתאבדות שלנו? ובכן, התרחשו שלושה דברים, כולם קשורים אחד לשני בקשר שאי אפשר להתיר אותו. הנה המקרים, ברשימה מקרית ובסדר חסר חשיבות:

1) ד"ר תמר גולן התאבדה ב-30.3.11.

2) השופט מוריס בן-עטר התאבד ב-8.2.11.

3) קיבלנו כמה תגובות לגליונות האחרונים שלנו.

עולה השאלה - האם אירוע מספר 3 בכלל היה צריך להיכנס לרשימה? נראה שאין שום קשר בין התאבדות בגלל כאבי גב משתקים (פריצת דיסקוס במקרה של תמר גולן) לבין התאבדותו של השופט בגלל לחץ מוסרף בעבודה. ומה הקשר לתגובות מאנשים שאני בכלל לא מכיר, שקוראים לי "אדם חולני, מופרע", ושלא מאמינים שאני מזמין אנשים להתאבד ומתייחס לנושא באיזו קלילות חסרת אחריות?

לצערי, יש קשר. והקשר הוא השתיקה. הצעיף הכבד שנכרך סביב הנושא, הצעיף הזה שאולי מוסר לאט לאט, אבל צעיפים חדשים באים במקומו. חשיפת הטפח מחייבת את כיסוי הטפחיים. בואו ניקח למשל את תמר גולן. בגרסא המודפסת של "ידיעות אחרונות" עדיין כתוב שגולן "שמה קץ לחייה לאחר שלא יכלה לסבול את כאבי מחלתה". על פי ידיעות אחרונות, "ידידה הטוב דודיק שושני [אמר]: ...

יש לכם משהו לומר לנו?
שתפו אותנו.

contact@asufa.net

המערכת: יעל גזית, רנן עמיר, מיכאל פרידמן.

אתר: www.asufa.net

אלעד בר-שלום, בן 30 במותו. התאבד על ידי חיתוך הוורידים. לבקשתו, לא צילמנו את פרצופו.